

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj: 11 P-273/2019-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sucu Željki Štrk-Vozila, kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu po tužbi tužitelja Samo Feštajn, OIB 72400164538, Zgornji Prhovec 7, 1411 Izlake, Republika Slovenija, kojeg zastupa Luka Vukasović, odvjetnik u Rijeci, Žabica 1, protiv 1.tuženice Nade Barišić iz Rijeke, Mirka Jengića 33, OIB 73310761038, i 2.tuženika DDD APARTMANI d.o.o. u stečaju Opatija, Andrije Štanger 19, OIB 33418541459, koje tuženike zastupa Zinko Grgurić, odvjetnik u Rijeci, Ante Starčevića 5, uz sudjelovanje umješaca na strani 1.tuženika EUROHERC OSIGURANJE d.d. ZAGREB, Ulica grada Vukovara 282, OIB 22694857747, kojeg zastupa Marino Matić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Grgić & Partneri, Pisarnica Rijeka, Riva 8, radi naknade štete, VPS: 758.542,43 kn, nakon glavne i javne rasprave, održane dana 20. veljače 2020., u prisutnosti punomoćnika tužitelja Luke Vukasovića, odvjetnika u Rijeci, punomoćnika 1. i 2.tuženika Zinka Grgurića, odvjetnika u Rijeci, Filipa Grgurića, odvjetničkog vježbenika, 1.tuženice, punomoćnika umješaca na strani 1.tuženika Marina Matića, odvjetnika u Rijeci, dana 27. ožujka 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženicama Nadi Barišić iz Rijeke, Mirka Jengića 33, OIB 73310761038, i DDD APARTMANI d.o.o. u stečaju Opatija, Andrije Štanger 19, OIB 33418541459, da solidarno isplate tužitelju Samo Feštajn, OIB 72400164538, Zgornji Prhovec 7, 1411 Izlake, Republika Slovenija, novčani iznos od 758.542,43 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 8. travnja 2019. do isplate po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećane za 5 postotnih poena, sve u roku od 15 dana."

II. Tužitelj je dužan tuženicama naknaditi parnični trošak u ukupnom iznosu od 26.074,88 kn, u roku od 8 dana.

III. Tužitelj je dužan umješacu na strani 1.tuženice naknaditi parnični trošak u iznosu od 14.220,56 kn sa zateznom kamatom koja teče od 27. ožujka 2020. do isplate po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećane za 3 postotnih poena, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je kao kupac sa 2.tuženikom kao prodavateljem sklopio Ugovor o kupoprodaji nekretnine dana 30. studenog 2009. Predmet tog Ugovora da je nekretnina – suvlasnički udio 12/100, etažno vlasništvo (E-11), odnosno dio nekretnine upisane u A-1, povezano s vlasništvom posebnog dijela nekretnine, i to stan B-11, ukupne površine 56,71 m², označeno zelenom bojom u Elaboratu, a koji se sastoji od pretprostora, dnevnog boravka, kuhinje, dvije sobe, kupaonice i terase, ukupne neto stambene površine 53,64 m², te parkirnog mjesta na parceli, a koja nekretnina je upisana u zk.ul. 2203, katastarska općina 321524 Novalja – 1, i nalazi se u kući ili dvorištu Perove njive, površine 501 m², na kč. 1208/26, i ima adresu Novalja, Smokovačka 5b. Tužitelj da je tu nekretninu kupio dana 20. kolovoza 2007., kada je zaključio predugovor o kupoprodaji i stupio u faktični posjed iste. Tužitelj da je u cijelosti platio kupoprodajnu cijenu nekretnine u iznosu od 102.078,00 EUR. Formalno, Ugovor o kupoprodaji da je zaključen naknadno tek dana 30. studenog 2009. U ime i za račun tužitelja, plaćanje da su izvršila društva Finex d.o.o., i KMV d.o.o., temeljem asignacija, a prema uputi prodavatelja, tj. 2.tuženika, uplate da su išle direktno banci kao kreditoru, i to Volksbank d.d. Zagreb, sada Spearbank, a na ime zatvaranja kredita. Prodavatelj da nije nikada izbrisao hipoteku banke, te došao u financijske teškoće, tako da je na nekretnini upisana zabilježba osiguranja radi naplate poreza, a kasnije i ovrha u korist banke, pa da zbog toga tužitelj nije mogao upisati vlasništvo na svojoj nekretnini. Dana 22. rujna 2016. da je otvoren stečaj nad 2.tuženikom, a 1.tuženica da je imenovana stečajnom upraviteljicom. Tužitelj da je podnio prijavu tražbine u kojoj da je obavijestio stečajnu upraviteljicu o izlučnom pravu na predmetnoj nekretnini, dana 29. studenog 2016. Ujedno da je zahtijevao izdvajanje nekretnine iz stečajne mase, te dostavio dokaze o plaćanju cijene za nekretninu. 1.tuženica da nije provjerila činjenicu plaćanja, te olako zaključila da tužitelj nije platio cijenu, i nekretninu ponudila na javnoj dražbi u stečajnom postupku. Nekretnina da je prodana kupcu na javnoj dražbi, rješenjem posl.br. St-1123/16, koje je postalo pravomoćno dana 24. rujna 2018. Uslijed nezakonite prodaje tužiteljeve nekretnine na javnoj dražbi, stečajna upraviteljica da je oštetila tužitelja za kunsku protuvrijednost kupoprodajne cijene, a koja iznosi 758.542,43 kn. Tužitelj stoga predlaže donošenje presude citirane u izreci.

Tuženici u odgovoru na tužbu osporavaju tužbeni zahtjev u cijelosti. Ističu da je nad 2.tuženikom otvoren stečaj rješenjem posl.br. St-1123/2016 od 22. rujna 2016., te su pozvani vjerovnici viših isplatnih redova da prijave svoje tražbine, dok su razlučni i izlučni vjerovnici pozvani da obavijeste stečajnog upravitelja o svojim pravima, sve u roku od 60 dana. Tužitelj da je doista obavijestio 1.tuženicu o postojanju izlučnog prava na predmetnoj nekretnini, te da je 1.tuženica uvrstila u tablicu izlučnih prava, ali uz osporavanje njegovog navodnog izlučnog prava. Izlučni vjerovnik, naime, da je dužan dokazati da određeni predmet ne spada u stečajnu masu, te da ima valjanu pravnu osnovu na kojoj temelji svoj zahtjev za izdvajanje. U konkretnom slučaju, ovosudnom presudom posl.br. P-17/2019 od 18. srpnja 2019. da je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja kojim je zahtijevao utvrđenje prava vlasništva na toj nekretnini. Stoga da tužitelj nije dokazao da predmetna nekretnina ne spada u stečajnu masu. Naime, samo zaključenje Ugovora o kupoprodaji nije pravni temelj za izlučni zahtjev, budući se vlasništvo stječe tek upisom u zemljišne knjige, odnosno potreban je i titulus, tj. pravni posao, te modus stjecanja, što znači upis u zemljišnu knjigu, a u smislu odredbi Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Tužitelj da nikada nije upisao vlasništvo u zemljišne knjige. U Ugovoru o kupoprodaji na koji se poziva tužitelj, da je u članku 10. ugovoreno da postoji obveza prodavatelja izdavanja tabularne izjave po isplati cjelokupne kupoprodajne cijene. Kako

tužitelj nema tabularnu izjavu niti potvrdu da je u cijelosti isplatio kupoprodajnu cijenu, da proizlazi da je tužitelj posjed nekretnine nepošten, a nepoštenim posjedom da nije mogao steći vlasništvo niti dosjelošću. 2.tuženik da nema svojim poslovnim knjigama evidentiranu uplatu kupoprodajne cijene. Slijedom svega navedenog, da nisu ispunjene opće pretpostavke odgovornosti za štetu, koje moraju biti kumulativno ispunjene, a to su subjekti – oštećenik i odgovorna osoba, štetna radnja štetnika, šteta, uzročna veza i protupravnost. Stečajni upravitelj za štetu koju počinu u obavljanju svoje dužnosti, da odgovara u smislu odredbe članka 92. Stečajnog zakona, tj. ukoliko je skrivljeno povrijedio koju od svojih dužnosti. Krivnju stečajne upraviteljice, tj. 1.tuženice, tužitelj da nije dokazao. Dodatno, stečajni upravitelj da ne odgovara za štetu u slučaju kada je određenu radnju odobrio stečajni sudac, odnosno ako je stečajni upravitelj radnju poduzeo temeljem naloga ili upute stečajnog suca. U konkretnom slučaju, predmetna nekretnina da je prodana putem elektroničke javne dražbe pri Financijskoj agenciji, te dosuđena najboljem ponuditelju, kupcu Martini Kapular, rješenjem posl.br. St-1123/16 od 23. svibnja 2018. Navedeno da se ne može smatrati radnjom odnosno propustom stečajnog upravitelja. Slijedom svega navedenog, tuženici predlažu odbijanje tužbenog zahtjeva.

Tužitelj u podnesku od 30. rujna 2019. ističe da presuda Trgovačkog suda u Rijeci posl.br. P-17/2019 od 18. srpnja 2019. nije relevantna u ovoj pravnoj stvari, jer da predmet tog spora nije bio utvrđenje postojanja izlučnog prava tužitelja, već je tužbeni zahtjev za utvrđenje prava vlasništva odbijen zbog nedostatka pasivne legitimacije, odnosno jer je nekretnina prodana u ovršnom postupku. U ovom predmetu da je bitno da je 1.tuženica svojim propustima, odnosno nestručnom analizom poslovanja stečajnog dužnika - 2.tuženika, i nedovoljnim angažmanom u istraživanju uplata za predmetnu nekretninu došla do krivog zaključka, odnosno do tog zaključka da je došla na temelju samo jednog dopisa banke u kojem stoji da je tužitelj platio samo dio kupoprodajne cijene. Na taj način, 1.tuženica da je dovela u zabludu sud, koji je odobrio prodaju predmetne nekretnine putem elektroničke javne dražbe. Tužitelj je platio osobno iznos od 28.840,00 EUR, a temeljem Ugovora o asignaciji, trgovačko društvo Finex d.o.o. da je uplatio daljnji iznos od 26.240,00 EUR. Društvo KMV d.o.o. da je također temeljem Ugovora o asignaciji platilo iznos od 4.000,00 EUR, sve u ime i za račun tužitelja. Iz dopisa Spearbank d.d. od 25. kolovoza 2017., da slijedi da je banka evidentirala daljnje kunske uplate u ukupnom iznosu od 348.239,57 kn, te da je na taj način u cijelosti uplaćena kupoprodajna cijena. Iz obavijesti Volksbank d.d. o priljevima iz inozemstva, da proizlazi da je 2.tuženik uprihodovao i daljnje iznose u eurima u razdoblju od 2007. pa do 2009. godine. Na taj način da je ukupno uplaćeno preko 105.000,00 EUR. Što se tiče općih pretpostavki odgovornosti za štetu, tužiteljeva šteta da iznosi 102.078,00 EUR, koliko je platio za predmetni apartman, a štetna radnja 1.tuženice da se sastoji u njenom površnom, olakom i nestručnom djelovanju, jer nije provjerila činjenicu plaćanja kupoprodajne cijene.

Na pripremnom ročištu dana 30. listopada 2019. u parnicu je stupilo društvo EUROHERC osiguranje d.d., kao umješak na strani 1.tuženice, osporio je u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja, te se pridružio navodima i dokaznim prijedlozima tuženika iz odgovora na tužbu. Tuženik je na ovom ročištu naglasio da tužitelj nikada nije bio uknjižen, niti se pokušao uknjižiti na predmetni stan, već je bio uknjižen 2.tuženik, tako da je primjenom načela povjerenja u javne knjige, vlasnik nekretnine bio 2.tuženik. Prema odredbama Stečajnog zakona, stečajni upravitelj dužan je unovčiti imovinu koja je vlasništvo stečajnog dužnika. Tuženik je podredno istakao da je 1.tuženica pokušala utvrditi činjenicu plaćanja cijene za spornu nekretninu.

Na ročištu za glavnu raspravu dana 20. veljače 2020., stranke i umješak su ustrajali kod dotadašnjih navoda. Umješak je dodao da u radnjama stečajne upraviteljice

nema protupravnosti, a ukoliko tužitelj tvrdi da je uplatio neki iznos po osnovi kupnje nekretnine, da je ima pravo tražbinu prijaviti u stečajnom postupku. Tuženici su nadodali da bi se o štetnoj radnji stečajne upraviteljice radilo u slučaju da nekretninu nije prodalo u stečajnom postupku.

Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu.

Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

Nije sporno da je 1.tuženica stečajna upraviteljica 2.tuženika.

Nije sporno da je nekretnina opisana u tužbi predmet Ugovora br. 03/2009 o kupoprodaji nekretnine oznake B11 od 30. studenog 2009., sklopljenog između tužitelja kao kupca i 2.tuženika kao prodavatelja, a isto je razvidno iz tog Ugovora (list 5 do 10 spisa).

Nije sporno da je u vrijeme otvaranja stečajnog postupka nad 2.tuženikom kao vlasnik nekretnine bio upisan 2.tuženik.

Nije sporno da je nekretnina uvrštena u stečajnu masu te da je prodana na elektronskoj javnoj dražbi u stečajnom postupku Kupcu Martini Kapular i nije sporno da je sada kao vlasnica upisana Martina Kapular, a isto je razvidno iz povijesnog izvotka iz zemljišnih knjiga (upis temeljem prijave od 9.listopada 2018. pod B11.10. – list 96 do 100 spisa).

Nije sporno da je tužitelj od 2.tuženika tužbom zahtijevao priznanje prva vlasništva, te da je njegov tužbeni zahtjev pravomoćno odbijen presudom posl.br. P-17/19-9 od 17. srpnja 2019., a isto je razvidno iz te presude (list 73-75 spisa).

Sporno je da li je tužitelj imao izlučno pravo na predmetnoj nekretnini, te slijedom navedenog da li je 1.tuženica kao stečajna upraviteljica 2.tuženika postupala protupravno kada je nekretninu uvrstila u stečajnu masu i poduzimala radnje u cilju prodaje te nekretnine, odnosno u cilju unovčenja iste kao dijela stečajne mase. Sporno je i da li je poduzela sve što je trebalo u cilju utvrđenja da li je tužitelj platio kupoprodajnu cijenu, odnosno da li je propustila postupati s pažnjom koja se zahtijeva od stečajnog upravitelja.

Sporno je i da li je tužitelj platio kupoprodajnu cijenu iz Kupoprodajnog ugovora u cijelosti.

Odnosno, sporno je da li postoje pretpostavke izvanugovorne odgovornosti za štetu oba tuženika prema tužitelju kao oštećeniku, kao i visina štete.

Pretpostavke izvanugovorne odgovornosti za štetu su postojanje štete na strani tužitelja kao oštećenika, protupravne štetne radnje poduzete od strane tuženika kao štetnika, uzročna veza između štetne radnje tuženika i štete na strani tužitelja, te krivnja tuženika, s time da se pretpostavlja najniži stupanj krivnje, a sve u smislu odredbe čl. 1045. Zakona o obveznim odnosima (NN broj 38/05, NN 41/08 i NN 78/15), dalje: ZOO. Odgovornost 1.tuženice kao stečajne upraviteljice 2.tuženika uređena je odredbom članka 92. stavak 1. Stečajnog zakona (NN 71/15), dalje SZ, po kojoj zakonskoj odredbi stečajni upravitelj dužan je naknaditi štetu svim sudionicima ako je s krivnjom povrijedio koju od svojih dužnosti. Prema odredbi stavka 2. istog članka, stečajni upravitelj ne odgovara za štetu nastalu zbog radnje koju je odobrio sud, odnosno zbog radnje koju je poduzeo u ovrši naloga ili upute suda, osim ako je odobrenje ili uputu ishodio na prijevaran način.

U konkretnom slučaju, sporno je u prvom redu postojanje protupravnosti u postupanju 1.tuženice.

Prema odredbi članka 147. stavak 1. SZ-a, osoba koja na temelju kojega svojega stvarnog ili osobnog prava, može dokazati da neki predmet ne ulazi u stečajnu masu, nije stečajni vjerovnik. Njezino će se pravo na izdvajanje predmeta utvrđivati prema pravilima za ostvarivanje tih prava izvan stečajnoga postupka. Prema odredbi stavka 2. istog članka,

ako je pravo osobe iz stavka 1. tog članka upisano u javnoj knjizi, stečajni dužnik mora dokazati da predmet na koji se to pravo odnosi ulazi u stečajnu masu.

U smislu navedenih odredbi, teret dokaza da predmetna nekretnina ne ulazi u stečajnu masu je bila na tužitelju, budući tužitelj nije bio upisan kao vlasnik u zemljišne knjige.

Najprije se glede postojanja tužiteljevog stvarnog prava na predmetnoj nekretnini, odnosno prava vlasništva ističe da se prema odredbi članka 115. stavak 1. i 119. stavak 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN 91/96, NN 73/00, NN 114/01, NN 79/06, NN 141/06, NN 146/08, NN 38/09, NN 153/09, NN 143/12), dalje ZV, vlasništvo nekretnine stječe na temelju valjanoga pravnoga posla kojemu je cilj stjecanje vlasništva, upisom stjecateljeva vlasništva u zemljišnoj knjizi na temelju valjano očitovane volje dotadašnjega vlasnika, usmjerene na to da njegovo vlasništvo prijeđe na stjecatelja. Odnosno, potreban je titulus (pravni posao), i modus (upis u zemljišne knjige). U konkretnom slučaju, tužitelj nesporno nije bio upisan kao vlasnik u zemljišne knjige, pa proizlazi da u trenutku otvaranja stečajnog postupka nije imao stvarno pravo na predmetnoj nekretnini. Za odluku u ovoj pravnoj stvari, nije relevantna ovosudna presuda posl.br. P-17/19-9 od 18. srpnja 2019. (list 73-75 spisa), kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja protiv ovdje 2.tuženika za utvrđenje prava vlasništva, budući je tamo utvrđeno da je vlasnik sada treća osoba, Martina Kapular – kupac na javnoj dražbi u stečajnom postupku koja je svoje pravo i uknjižila u zemljišne knjige. Navedena činjenica je nesporna u ovom postupku, međutim sama za sebe ne dokazuje da li je tužitelj imao pravo prije toga uknjižiti se kao vlasnik, odnosno da li je stečajna upraviteljica postupila protupravno kada mu to pravo nije priznala. U smislu odredbe članka 147. stavak 1. i 2. Stečajnog zakona, tužitelj je ovlašten dokazivati da je prije otvaranja stečajnog postupka imao pravo na priznanje prava vlasništva od strane 2.tuženika, i slijedom navedenog, izlučno pravo na nekretninu.

Prema odredbi članka 10. Ugovora br. 03/2009 o kupoprodaji nekretnine oznake B11 od 30. studenog 2009. (list 5-10 spisa), stranke su ugovorile da je tužitelj kao kupac ovlašten bez ikakvog daljnjeg pitanja ili odobrenja 2.tuženika kao prodavatelja, a na temelju ugovora, zapisnika o primopredaji i podmirenju ugovorene cijene, upisati se kao vlasnik predmetne nekretnine. Prema odredbi članka 11. Ugovora, tužitelj kao kupac ne može tražiti niti mu je 2.tuženik kao prodavatelj dužan priznati vlasništvo niti predati stan u posjed prije podmirenja pune kupoprodajne cijene.

Tužitelj je dakle bio dužan dokazati da su uvjeti za upis njegovog prava vlasništva bili ispunjeni prije otvaranja stečaja nad 2.tuženikom. Tužitelj međutim nije predočio 1.tuženici potvrdu 2.tuženika kao kupca o podmirenju kupoprodajne cijene, što nije sporno između stranaka, niti proizlazi iz tužiteljeve obavijesti o izlučnom pravu list 49-54 spisa, a takvu potvrdu ne dostavlja niti u ovom postupku.

Činjenicu isplate cijene tužitelj je, kada već nije raspolagao potvrdom u smislu odredbe članka 10. Kupoprodajnog ugovora, morao dokazati na nedvojben i lako provjerljiv način. Teret dokaza nije na stečajnom upravitelju, pa nije njegova obveza da istražuje svrhu tužiteljevih raznih uplata i uplata trećih osoba, na koje se sada poziva tužitelj. Stoga sud u ovom dijelu ne nalazi propust stečajnog upravitelja - 1.tuženice. Iz tužiteljeve obavijesti o izlučnom pravu ne proizlazi da je tužitelj uopće specificirao uplate i dostavio dokaze u stečajnom postupku. Iz potvrde Sberbank d.d. koju je pribavila i prihvatila stečajna upraviteljica – 1.tuženica - (list 83 spisa), da je platio 28.840,00 EUR toj banci (koja je razlučni vjerovnik) u razdoblju od 4. rujna 2013. do 30. svibnja 2014. Dakle, znatno manji iznos, (cijena je iznosila 102.078,00 EUR) i nakon isteka roka plaćanja koji je bio na dan potpisa ugovora 30. studenog 2009. Stoga sud zaključuje da tužitelj nije dokazao postojanje svog izlučnog prava, pa stečajna upraviteljica nije

postupila protupravno kada je nekretninu uvrstila u stečajnu masu 2.tuženika te poduzimala zakonom propisane radnje u cilju unovčenja te nekretnine kao dijela stečajne mase, koje su posljedično dovele i do prodaje nekretnine na javnoj dražbi, u smislu odredbi članka 216. stavak 1., 221. stavak 1., 229. stavak 1. i 247. stavak 1. SZ-a. Naime, prema odredbi članka 216. stavak 1. SZ-a, nakon otvaranja stečajnog postupka, stečajni upravitelj je dužan cjelokupnu imovinu koja ulazi u stečajnu masu odmah preuzeti u posjed i njome upravljati. Prema odredbi članka 221. stavak 1. SZ-a, stečajni upravitelj dužan je sastaviti popis pojedinih predmeta stečajne mase. Prema odredbi članka 229. stavak 1. SZ-a, nakon izvještajnog ročišta, stečajni upravitelj dužan je bez odgode unovčiti imovinu koja ulazi u stečajnu masu, ako to nije protivno odluci skupštine vjerovnika. Prema odredbi stavka 4. istog članka, imovina dužnika prodaje se odgovarajućom primjenom odredbi članka 247. i 249. istog Zakona. Prema odredbi članka 247. stavak 1. SZ-a, nekretnina na kojoj postoji razlučno pravo, prodaje se u stečajnom postupku na prijedlog stečajnoga upravitelja ili razlučnog vjerovnika, uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnoga postupka o ovrsi na nekretnini.

Stečajna upraviteljica je postupala upravo sukladno navedenim zakonskim odredbama, tj. nije postupala protupravno, već upravo onako kako je trebalo.

Dodatno, prema prije citiranoj odredbi članka 92. stavak 2. SZ-a, stečajni upravitelj ne odgovara za štetu, ukoliko je njegovu radnju odobrio sud. U konkretnom slučaju, iz stečajnog spisa posl.br. St-1123/2016 (preslike na listu 119-166 spisa), razvidno je da je rješenjem posl.br. St-1123/2016-27 od 21. kolovoza 2017. određena prodaja, između ostalog, i predmetne nekretnine, zatim da je zaključkom posl.br. St-1123/2016-35 od 29. rujna 2017. utvrđena vrijednost nekretnine te određena prodaja putem FINA-e, elektroničkom javnom dražbom. To znači da je radnja 1.tuženice kao stečajne upraviteljice koja je prodaju predmetne nekretnine kao dijela stečajne mase predložila, odobrena od strane stečajnog suda. Stoga, sve i da je stečajna upraviteljica postupila protupravno kada je predmetnu nekretninu uvrstila u stečajnu masu i predložila njenu prodaju (a nije), za tu radnju ne bi odgovarala, odnosno nedostaje i element krivnje.

Kako sve pretpostavke odgovornosti za štetu iz odredbe članka 1045. ZOO-a, moraju biti kumulativno ispunjene, a u konkretnom slučaju u odnosu na 1.tuženicu kao stečajnu upraviteljicu nisu ispunjene, sud se nije upuštao u utvrđivanje visine eventualne štete. Stoga je odbio dokazne prijedloge tužitelja usmjerene na dokazivanje izvršenih uplata, odnosno visine štete u vidu financijskog vještačenja, kao i dokazne prijedloge za saslušanje svjedoka Valtera Sorčana, Marka Sorčana, Gordane Zgonjanin, Snježane Boyd.

1.tuženik – stečajni dužnik nije pasivno legitimiran u odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja temeljem na odgovornosti za štetu stečajnog upravitelja. Ne postoji niti druga pravna osnova po kojoj bi 2.tuženik bio dužan tužitelju isplatiti utuženi iznos. Ukoliko bi se njegov zahtjev uzeo kao zahtjev za povrat iznosa uplaćen po osnovi (dijela) kupoprodajne cijene temeljem kupoprodajnog ugovora, tj. temeljem pravne osnove koja je kasnije otpala (budući nije stekao pravo vlasništva temeljem tog Ugovora), tada je bio ovlašten prijaviti tražbinu u stečajnom postupku kao stečajni vjerovnik, kako to osnovano ukazuje umješač na strani 1.tuženice. U tom smislu bio bi ovlašten u parnici, ukoliko bi njegova tražbina bila osporena, dokazivati što je i koliko platio, te se u konačnici namiriti u istom opsegu kao i ostali stečajni vjerovnici. Naime, nakon otvaranja stečajnog postupka, vjerovnici mogu svoje tražbine ostvariti samo u stečajnom postupku, a u smislu odredbe članka 167. SZ-a.

Slijedom navedenog, valjalo je odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na oba tuženika i presuditi kao u točki I. izreke presude.

Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, NN 91/92, NN 112/99, NN 117/03, NN 88/05, NN 2/07, NN 84/08, NN 123/08, NN 57/11 i NN 25/13), dalje ZPP. Pri tome je tuženicama priznat trošak zastupanja po odvjetniku prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 142/12, NN 103/14 i NN 118/14, dalje: OT), i to: sastav odgovora na tužbu 834,396 bodova (Tbr. 8.1.OT i Tbr.36.1.OT – uvećanje za zastupanje dvije stranke), pristup na pripremno ročište dana 30. listopada 2019. 417,198 bodova (Tbr.9.2.OT i Tbr.36.1.OT), pristup na ročište za glavnu raspravu dana 20. veljače 2020. 834,396 bodova (Tbr.9.1.OT i Tbr.36.1.OT), odnosno ukupno 20.859,90 kn (vrijednost boda 10,00 kn – Tbr. 50 OT), PDV 25 % 5.214,98 kn.

Umještaču na strani 1.tuženice je priznat trošak zastupanja po odvjetniku, i to: pristup na pripremno ročište dana 30. listopada 2019. 379,215 bodova (Tbr. 9.2. OT), pristup na ročište za glavnu raspravu dana 20. veljače 2020. 758,43 boda (Tbr.9.1.OT), odnosno ukupno 11.376,45 kn (vrijednost boda 10,00 kn – Tbr. 50 OT), PDV 25 % 2.844,11 kn.

Rijeka, 27. ožujka 2020.

Sudac
Željka Štrk – Vozila

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana dostave iste, u smislu odredbe članka 335. st. 7., 8., 9. i 11. ZPP-a. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu (čl. 348. st. 1. i čl. 500.t. 2. ZPP-a).

Broj zapisa: **17895-2a294**

Kontrolni broj: **048bd-9fbce-21e32**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ŽELJKA ŠTRK-VOZILA, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.